

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

17. siječnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Susret s Isusom nikad se ne zaboravlja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Evanđelju ove druge nedjelje kroz godinu (usp. *Iv* 1, 35-42) predstavljen je Isusov susret s njegovim prvim učenicima. Prizor se odigrava u blizini rijeke Jordan, dan nakon što je Isus kršten. Sâm Ivan Krstitelj pokazuje Mesiju dvojici od njih ovim riječima: „Evo Jaganjca Božjega!“ (r. 36). A ta dvojica, povjerovavši Krstiteljevu svjedočanstvu, kreću za Isusom. On to primjećuje te ih pita: „Što tražite?“, a oni ga pitaju: „Gospodine – gdje stanuješ?“ (r. 38).

Isus ne odgovara: „Živim u Kafarnaumu ili u Nazaretu“, nego kaže: „Dođite i vidjet ćete“ (r. 39). Nije to posjetnica, nego poziv na susret. Ova dvojica ga slijede i to se poslijepodne zadržase s njim. Nije teško zamisliti ih kako sjede i postavljaju mu pitanja i, prije svega, slušaju ga, osjećajući kako im se srcem širi sve veća toplina dok Učitelj govori. Osjećaju ljepotu riječi koje odgovaraju na njihovu najveću nadu. I najednom otkrivaju da, dok se svuda oko njih spušta mrak, u njima, u njihovim srcima, svom silom je izbila svjetlost koju samo Bog može dati. Jedna stvar koja privlači pažnju: jedan od njih, šezdeset godina kasnije, ili možda i više, napisao je u Evanđelju: „Bilo je oko četiri popodne“ (*Iv* 1, 39), napisao je točan sat. I to je nešto što nas tjera na razmišljanje: svaki autentični susret s Isusom ostaje živo urezan u pamćenje, nikad se ne zaboravlja. Mnoge susrete zaboraviš, ali istinski susret s Isusom uvijek ostaje. I ova su se dvojica, mnogo godina kasnije, sjećali čak i sata, nisu naprosto mogli zaboraviti taj susret koji je bio toliko radostan, toliko ispunjen da im je promijenio život. Kasnije, nakon što je susret prošao i nakon što su se vratili svojoj braći, ta radost, to svjetlo nezadrživo izbija iz njihovih srca poput nabujale rijeke koja samo što se ne izlije iz svoga korita. Jedan od njih dvojice, Andrija, kaže svom bratu Šimunu – kojega će Isus nazvati Petrom kad se bude s njim susreo: „Našli smo Mesiju“ (r. 41). Nakon susreta su postali sigurni da je Isus Mesija, sigurni.

Zadržimo se načas na ovom iskustvu susreta s Kristom koji ljude poziva da ostanu s njim. Svaki Božji poziv inicijativa je njegove ljubavi. Uvijek je On taj koji preuzima inicijativu, On te zove. Bog poziva na *život*, poziva na *vjeru* i poziva na *određeno životno stanje*: „Želim te ovdje“. Božji prvi poziv je poziv na *život* kojim od nas čini osobe; to je individualni poziv, jer Bog ne čini stvari serijski. Bog, nadalje, poziva na *vjeru* i da budemo dio njegove obitelji, kao djeca Božja. Na kraju, Bog poziva na *određeno životno stanje*: darovati sebe samoga u bračnom životu, na putu svećeništva ili posvećenog života. To su različiti načini ostvarivanja Božjeg plana, onog plana koji on ima za svakoga od nas, a to je uvijek plan ljubavi. Bog poziva uvijek. A najveća je radost za svakog vjernika odazvati se tom pozivu i dati samoga sebe u službi Boga i svoje braće.

Braćo i sestre, suočeni s Gospodinovim pozivom, koji nas može doseći na bezbroj načina pa i preko drugih ljudi, sretnih i tužnih događaja, ponekad naš stav može biti stav odbijanja: „Ne, bojim se...“, odbijanje jer nam se čini da je to u opreci s našim težnjama, pa i straha, jer ga smatramo prezahtjevnim i nimalo lagodnim: „Neće to meni poći za rukom, bolje ne, bolje mirniji život... Bog tamo, a ja ovdje“. Ali Božji poziv je ljubav, moramo nastojati pronaći ljubav koja stoji iza svakog poziva, a na njega odgovaramo samo s ljubavlju. To je razgovor: odgovor na poziv koji dolazi iz ljubavi je samo ljubav. Na početku stoji susret, štoviše, stoji *susret* s Isusom, koji nam govori o Ocu, daje nam upoznati njegovu ljubav. A potom se i u nama spontano javlja želja da je prenosimo ljudima koje ljubimo: „Susreo sam Ljubav“, „susreo sam Mesiju“, „susreo sam Boga“, „susreo sam Isusa“, „pronašao sam smisao svoga života“. Riječju: „Pronašao sam Boga“.

Neka nam Djevica Marija pomogne da naš život postane hvalospjev Bogu, kao odgovor na njegov poziv i ponizno i radosno ispunjavanje njegove volje. Ali zapamtimo ovo: za svakoga od nas, u životu, postojao je trenutak u kojem se Bog snažnije uprisutnio jednim pozivom. Zapamtimo ga. Vratimo se tom trenutku kako bi nas sjećanje na taj trenutak uvijek obnavljalo u susretu s Isusom.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

Izražavam svoju blizinu stanovništvu otoka Sulawesi u Indoneziji pogođenog snažnim potresom. Molim za pokojne, za povrijeđene i za one koji su izgubili svoje domove i posao. Neka ih Gospodin utješi i podrži napore onih koji se zalažu oko pružanja pomoći. Pomolimo se zajedno za našu braću u Sulawesiju kao i za žrtve zrakoplovne nesreće koja se dogodila prošle subote, također u Indoneziji. *Zdravo Marijo...*

U Italiji se danas slavi Dan produbljivanja i razvoja dijaloga između katolika i Židova. Raduje me ta inicijativa koja traje više od trideset godina i nadam se da će uroditi obilnim plodovima bratstva i suradnje.

Sutra je važan dan: započinje *Molitvena osmina za jedinstvo kršćana*. Ove se godine tema referira na Isusovu opomenu: „Ostanite u mojoj ljubavi i donosit ćete mnogo roda“ (usp. *Iv* 15, 5-9). U ponedjeljak 25. siječnja zaključit ćemo osminu slavljem večernje u Bazilici svetoga Pavla izvan zidina zajedno s predstavnicima drugih kršćanskih zajednica prisutnih u Rimu. Ovih ćemo dana složno moliti da se ispuni Isusova želja: „Da svi budu jedno“ (*Iv* 17, 21). Jedinstvo, koje je uvijek veće od sukoba.